

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen. Ze moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclame-uitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in

tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op hetzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval. Manrique zat in de lichtgekleurde wagen.

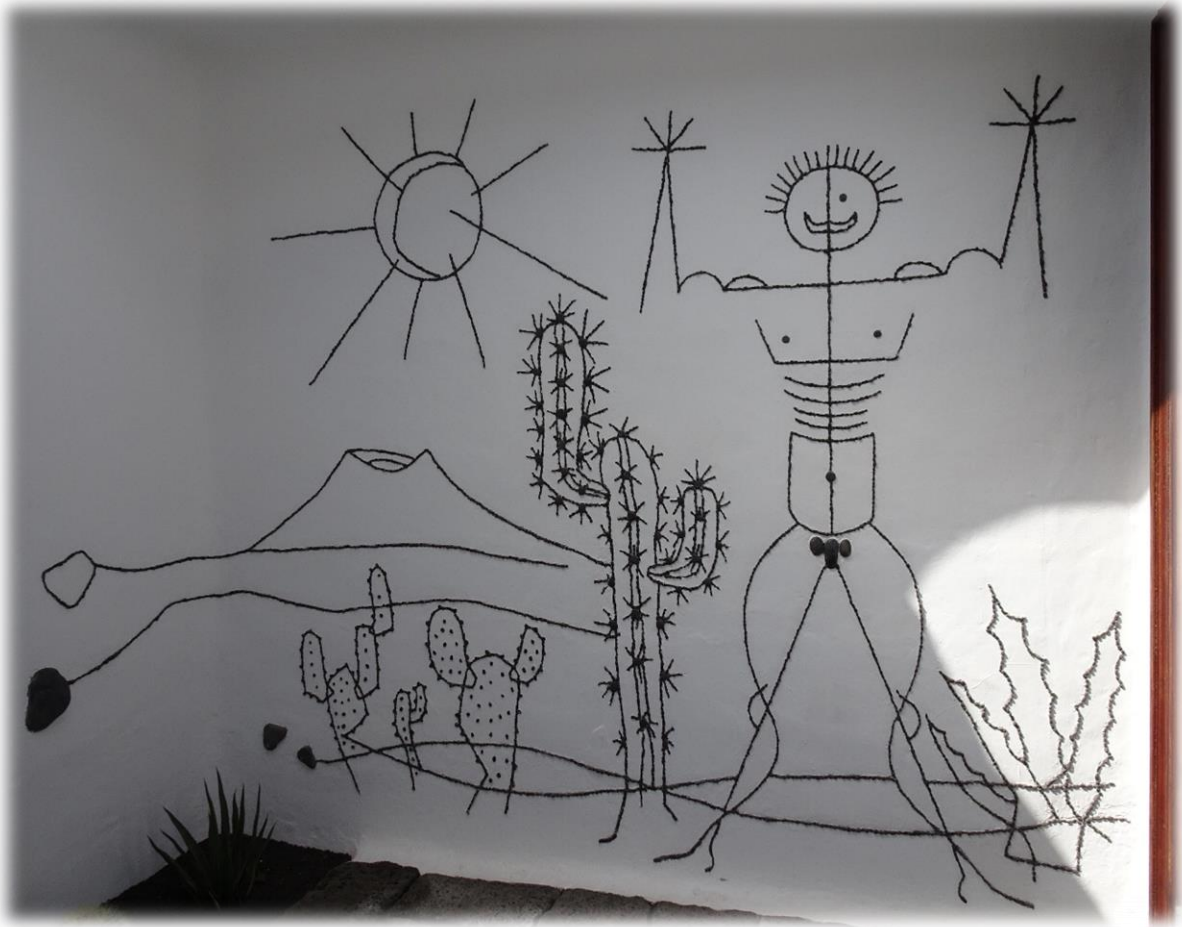
We brengen ook een bezoek aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

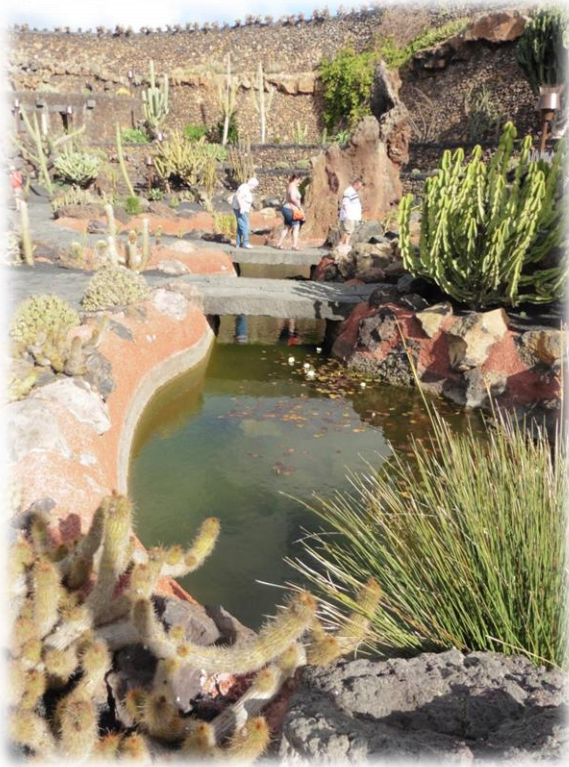
Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterd maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te

maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

Manrique heeft ook enkele kunstwerken gemaakt aan de toiletten.

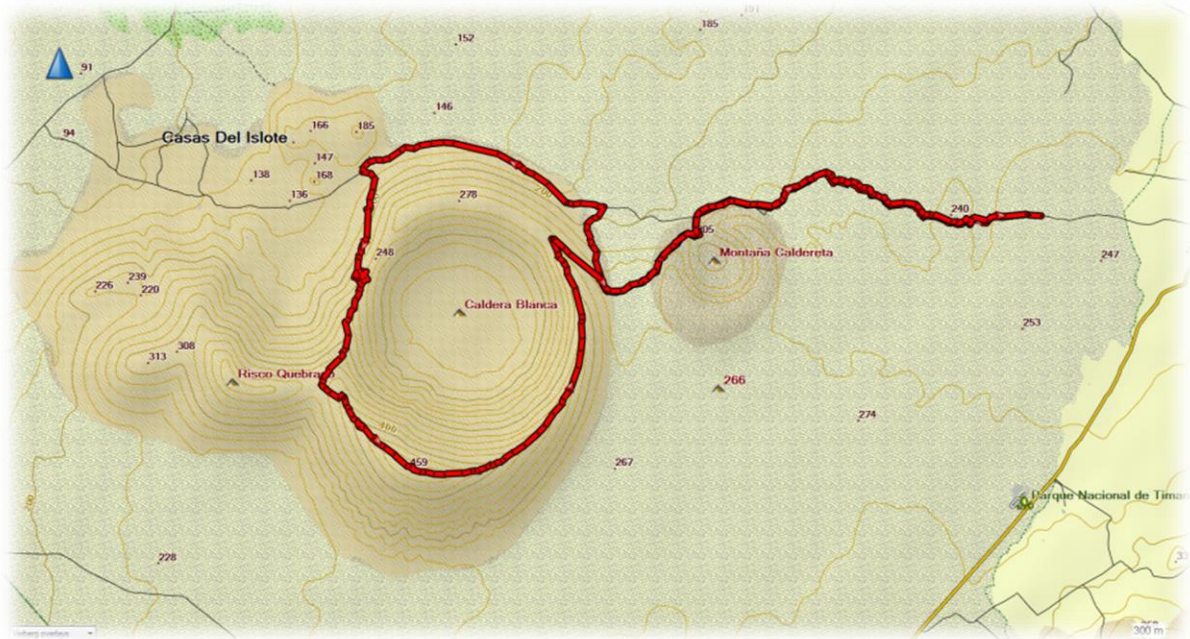
In de omgeving van de cactustuin vind je nog grote akkers die vol staan met vijgencactussen. Deze cactussen dienen als gastheer voor de cochenilleluis. Uit het lichaamsvocht van de luis wordt de kleurstof karmijn gewonnen. Deze kleurstof wordt onder andere gebruikt in

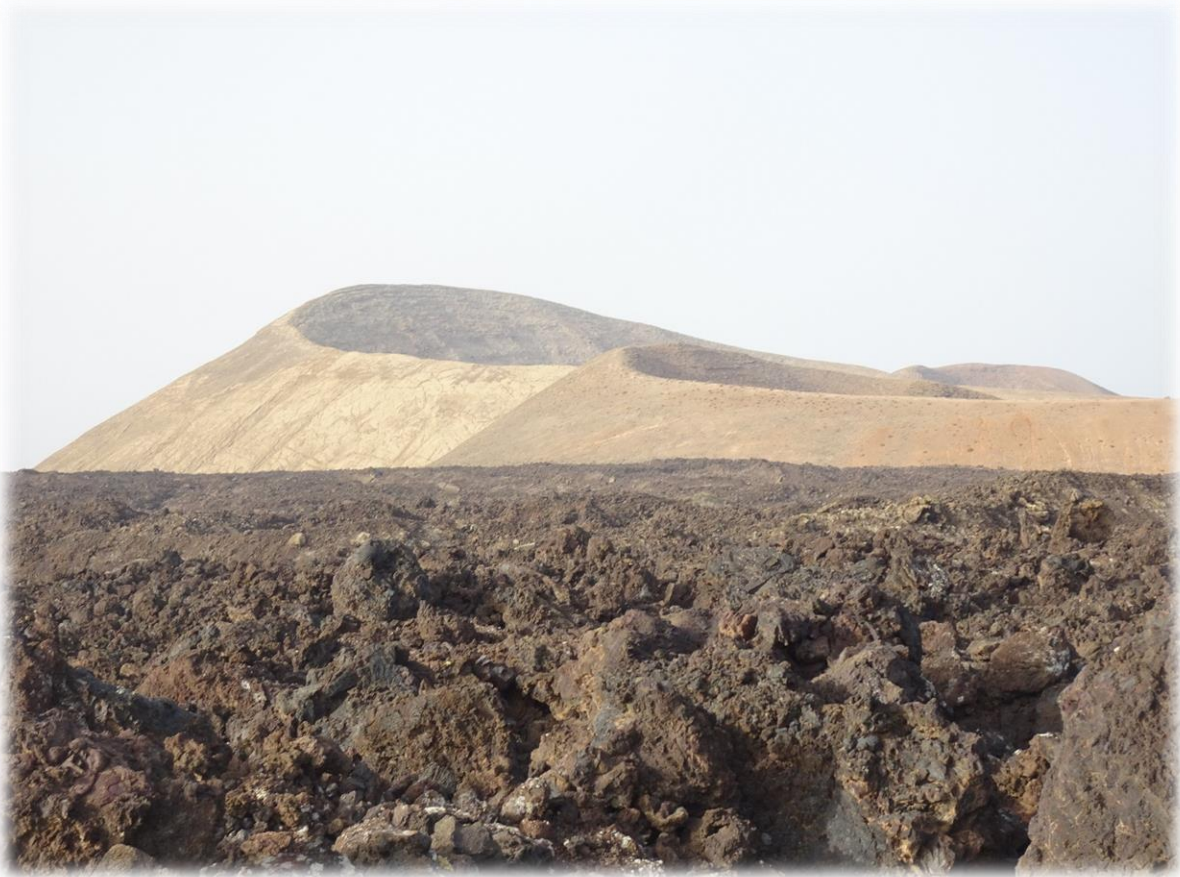
levensmiddelen (worst, pastei, krab, zoetwaren, marmelade) en in cosmetica (lippenstift en rouge). Ook in enkele drankjes wordt karmijn terug gebruikt, onder andere in campari. Tot de 19de eeuw draaide de economie van het eiland op deze export. Nadien werd karmijn vervangen door kunstmatige producten maar ondertussen is er terug een heropleving van de vraag naar karmijn omdat kunstmatige kleurstoffen als mogelijk kankerverwekkend wordt beschouwd. Voor 1 kg karmijn heeft men ongeveer 140.000 luizen nodig.

Donderdag 28 november 2024

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 4 uur

Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca. Het is de Caldera Blanca die we vandaag zullen beklimmen. Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater.

We komen eerst voorbij de Montaña Calderata die opengescheurd is. Men kan er dus gewoon instappen. Bovenstaande foto is van enkele jaren geleden, genomen na een regenperiode. De foto onderaan is genomen na een droogteperiode. Zie je het verschil?

Vervolgens beginnen we aan de klim om tot op de kraterrand te komen. De klim is niet eenvoudig. Hij is stijl, het zijn smalle paden en er ligt veel klein gruis op de paden. Het is dus steeds opletten geblazen.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie.

De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf

het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m.
Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verweering en kalkafzetting wit ziet.

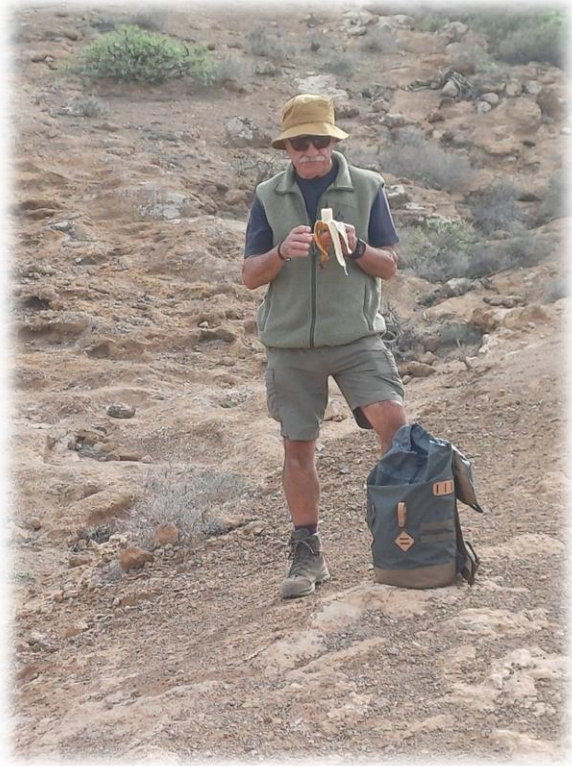

We hebben de top bereikt. Vandaaruit hebben we een fantastisch uitzicht over het gehele Nationale Park. Als we aan het eten zijn komen er enkele canariensissen boven onze hoofden

vliegen en zweven. Als je wat brood gooit komen ze tot op 1 meter van ons. De canariensis is een ondersoort van de raaf.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

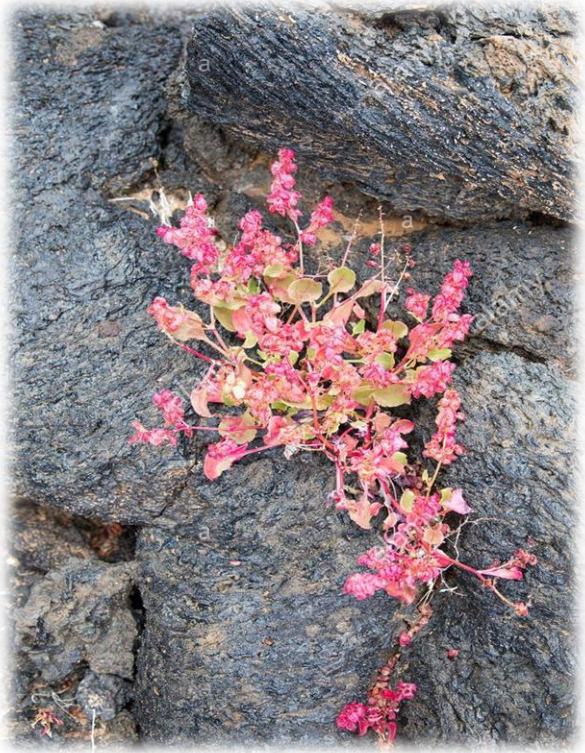

De Berthelots pieper is een soort zangvogel uit de familie piepers en kwikstaarten van het geslacht Anthus. De vogel broedt op Madeira en de Canarische Eilanden. Berthelots pieper is 13 tot 14,5 cm lang en is even groot als de graspieper. De vogel oogt licht, met een

vuilwitte borst met weinig streping. Onvolwassen vogels zijn iets meer gestreept en zijn warmbruin van boven, volwassen vogels zijn daar veel lichter grijsbruin. Berthelots pieper komt alleen voor op de Canarische Eilanden en Madeira. Het leefgebied bestaat uit droog zandig en stenig terrein met een lage vegetatie en op stenige berghellingen of hellingen van vulkanische as.

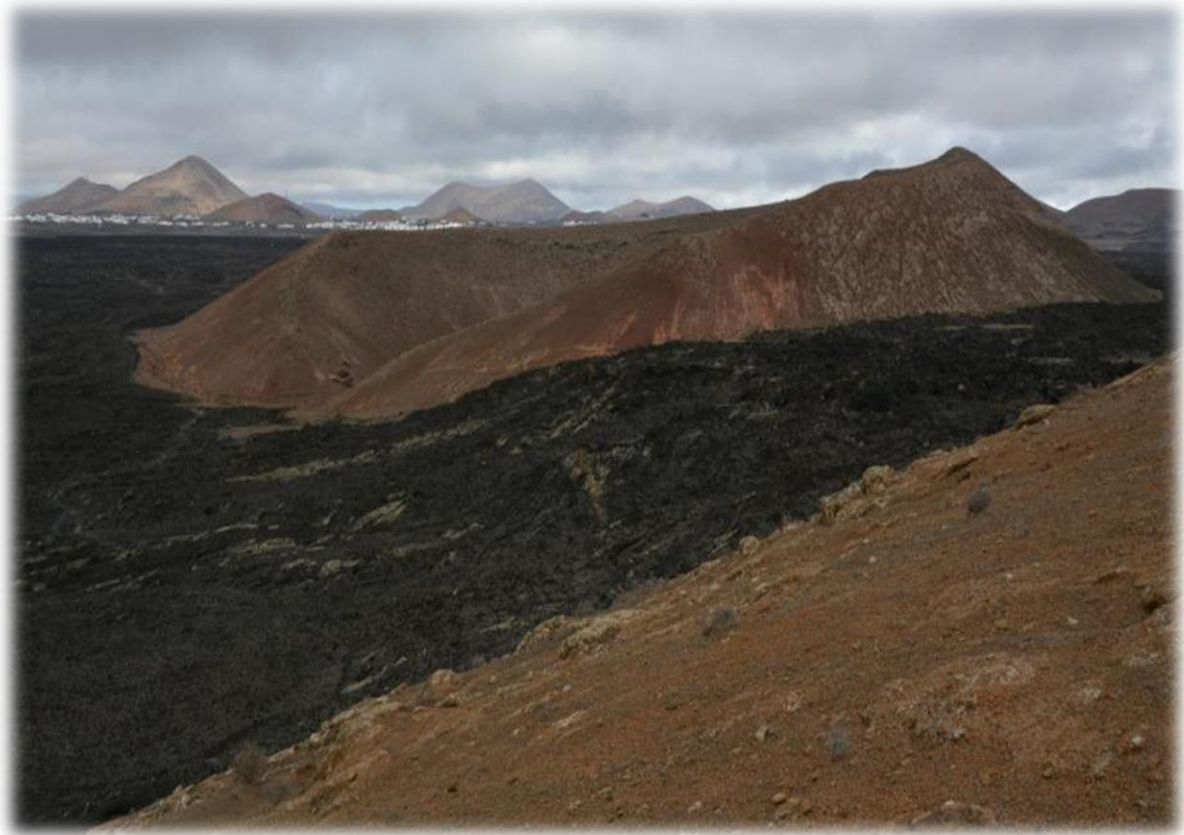

Onder ons liggen enkele schapenstallen.

De Canarische hagedis heeft een lichaamslengte tot 12 centimeter en kan een totale lengte bereiken van 45 centimeter. De lichaamskleur is bruin, de mannetjes kleuren deels blauw gedurende de paartijd waardoor ze goed opvallen. De hagedis wijkt af van de meeste andere echte hagedissen doordat het menu voornamelijk bestaat uit plantaardige delen, ook mest van zoogdieren wordt wel gegeten. Op het menu staan voornamelijk vruchten, bladeren en ook aas wordt wel gegeten. Af en toe eet de hagedis ook kleine diertjes waarbij vooral slakken en wormen worden gegeten.

We beginnen aan de afdaling die niet moeilijk, stijl of technisch is. Op de terugweg dienen we wel nog een klein lavaveld over te steken.

Ook de oversteek van het lavaveld is zonder problemen verlopen.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Tegüise, de vroegere hoofdstad van Lanzarote.

Met zijn witgeschilderde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het gros van de toeristen bezoekt Tegúise op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegúise.

Er zijn veel winkeltjes en terrasjes die het bezoeken waard zijn. In het dorp wonen er ook verschillende kunstenaars die ter plaatse hun kunstvoorwerpen aan de man brengen.

Teguis heeft een rijke historie. Het centrum van Teguis bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguis geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguis heeft de tand des tijds prima

doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisse bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Ik heb ook een aantal nieuwe mensen leren kennen, stuk voor stuk pracht exemplaren. Ik hoop jullie nog te ontmoeten op een van mijn volgende reizen.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen. Bedankt dat jullie erbij waren en ook bedankt voor het zakgeld en de mooie tekst. Ik geef hieronder de tekst weer.

Beste Ludwig

Ik had graag ons dankwoordje willen geven in rijmvorm, Maar jouw voornaam Ludwig, evenals jouw familienaam "D'Haese", lenen zich niet echt tot relevante rijmwoorden. "Ludwig" zeker niet en "D'Haese" zou ik nu niet associëren met het Japanse "kamikaze".

Maar het is niet omdat we je moeilijk kunnen rijmen dat we je niet kunnen bedanken. Ludwig, ik mag uit naam van de groep zeggen dat we een bijzonder aangename reis hebben gehad. Natuurlijk speelde het weer en de natuur een grote rol, maar een hoofd(d)rol is ongetwijfeld weggelegd voor de reis leider: Geen verzorgde reis zonder een attentvolle leider die 's morgens onze broodjes met beleg gaat halen, overdag aandacht heeft voor elke deelnemer en 's avonds een heerlijke deal sluit met twee obers voor een gratis drankje...

Ludwig, je zal niet ontkennen dat onze groep één van de beste was van al jouw reizen. Jij was ook één van de beste. Alvast een pluim naar iedereen van de groep die haar of zijn lavasteentje heeft bijgedragen.

Was de voorbije week nu alles koek en ei? Nee, Ludwig, er is, zelfs op jouw leeftijd, een verbeterpuntje i.v.m. je timing.

Jouw uitspraak "pauze 5 minuten": Beste Ludwig, dat waren geen 5 minuten. Ik heb dat getimed, dat waren 4 minuten en 23 seconden.

Op het einde van een pauze roep je: "Nog twee minuten", beste Ludwig, dat waren geen 2 minuten. Ik heb dat getimed: na dat je riep" nog 2 minuten, deed jij je rugzak aan, nam je je stokken en begon je verder te stappen. Ik heb dat getimed: dat was na 29 seconden. Eergisteren bij de laatste rit naar het hotel zei je ons: "we zullen om zes uur aan het hotel zijn". Beste Ludwig, wij waren niet om zes uur aan het hotel, ik heb dat getimed: het was twee minuten na zes! Gelieve met dit werkpuntje rekening te houden bij jouw volgende reisorganisaties.

Alle gekheid op een staafje: de groep is zeer tevreden en daarom hebben wij gezorgd voor een zeer bescheiden drinkgeldje. Laat je echter niet misleiden door de grootte van de omslag, het hotel had geen kleiner exemplaar.

Nu is de laatste vraag: hoelang zal jij, Ludwig, doen met het saldo vooraleer dit is opgebraakt?

Wel, ik heb dat getimed: niet lang.

Ludwig, we hopen wél dat je, nu je je presentje hebt gekregen, ons morgen niet verwaarloost en in de steek zal laten en de groep alsnog naar de luchthaven zal brengen.

Bedankt,

Wij (Lanzarote, november 2024)

Tevens bedankt voor het drinkgeld, dit had niet gehoeven maar het doet toch altijd plezier het te mogen ontvangen.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden